

digst for Anstifteren at begynde sin hele forbrøderiske Virksomhed for at faae Forbrødelserne udført forfra, synes der kun at kunne være Tale om en Medskyld fra hans Side, naar Forbrødelserne desuagtet, af Anstifteren selv eller en Trediemand, bringes til Udførelse eller paa- begyndes, forsaavidt som han ved at give Til- sagn, eller muligviis i Forbindelse med dets Tilbagetagelse, maatte have bestyrket Anstifte- ren i det af ham fattede forbrøderiske Forsæt. Der er i saa Fald ingen Tvivl om, at han maa straffes som psykologisk Biaarsag, men i og for sig kan den Omstændighed, at En har ladet sig bevæge, til at overtage Sværfsættelsen af en Forbrødelse, ikke berettigede til at betragte ham som saadan, da man dog hverken af hans givne Tilsagn eller af hans Tilbagetagelse af dette, kan udlede, at det har været hans Hen- sigt at styrke Anstifterens Forsæt. Selv imid- lertid hvor den, der har lovet en Anden at iværksætte en Forbrødelse, ikke egentlig har taget sit Tilsagn derom tilbage, men kun har undladt at foretage nogen Handling, der sig- tede til at bringe Forbrødelserne i Udførelse, synes den samme Regel at maatte komme til Anvendelse, den nemlig, at han kun kan blive at straffe, forsaavidt som han med Tve- diendighed kan siges at have medvirket til Forbrødelsernes paa- begyndte eller fuldførte Sværfsættelse som psycho- logisk Biaarsag, eller ialtfald for Forsøg i den Retning, naar han ved sit givne Tilsagn har tilsigtet at opmuntre eller styrke Anstifteren i det forbrøderiske Forsæt, skjøndt dette endnu ikke er kommet til nogen Udførelse. Hvis hans Undlæggelse af at foretage nogen til Forbrødel- sens Sværfsættelse sigtende Handling har havt til Følge, at Anstifteren selv eller ved en Tre- diemand gjør Skridt i den Retning, maa for- meentlig det, der ovenfor er anført angaaende det Tilfælde at han tager sit Tilsagn tilbage, ligefrem være anvendeligt, om der end maatte under den nævnte Forudsætning snarere end i hiint Tilfælde kan blive Spørgsmaal om at ansee ham som den, der ved sit Forhold har bidraget til at styrke Anstifteren i hans Be- slutning om at ville have den tilsigtede For- brødelse udført. Er der derimod slet Intet blevet foretaget til Forbrødelsernes Sværfsættelse, hverken af den, der havde givet Tilsagn om at

udføre den, eller af Anstifteren eller af Tre- diemand ifølge Opfordring fra Anstifterens Side, skjøndt det ikke rettere, end at Konse- quentien af Reglen i Udkastets § 43 om Til- bagetreden fra Forsøg maa føre til Straffri- hed for dens Vedkommende, der havde givet Tilsagnet, naar Undlæggelsen af at gjøre Noget til dets Indfrielse maa ansees begrundet i en Opgivelse fra hans Side af den forbrøderiske Plan. Og hvor en saadan Opgivelse ikke kan statueres, eller hvor det med andre Ord maa ansees begrundet i tilfældige Omstændigheder, Mangel paa Tid eller Veilighed, at han endnu ikke har faaet udført nogen Handling, der sig- tede til Forbrødelsernes Sværfsættelse, vil der igjen formeentlig kun kunne blive Spørgsmaal om Strafsansvar for ham fra det Synspunkt, at han ved at give Tilsagnet til Anstifteren har opmuntret eller styrket denne i hans for- brøderiske Forsæt, men han vil da ogsaa kun kunne blive at straffe derfor, forsaavidt, der efter Reglerne i Udkastets § 49 kan anvendes Straf paa den psykologiske Biaarsag i det Til- fælde, hvor den tilsigtede Forbrødelsernes Sværfsættelse ikke er paa- begyndt, hvilket da maa være begrundet i, at Forbrødelsernes Udførelse kan siges at være bleven forberedt ved den imellem de Paagældende truffne Aftale. Det maa ogsaa i denne Henseende væsentlig komme an paa Tilsagnets Bestaendighed, og de frem- stillede Betragtninger lede derfor til at opstille den i Udkastets § 51 2det Stykke indeholdte almindelige Sætning, at den, som har lovet en Anden at iværksætte en Forbrødelse, men endnu ikke har foretaget nogen dertil sigtende Hand- ling, kun bliver at straffe, forsaavidt han maa ansees skyldig i et under Udkastets § 49 (an- gaaende den psykologiske Biaarsag) henhørende Forhold.

Med Hensyn til Udkastets §§ 52—53 om Komplotter og Bander skal man for- udfille den Bemærkning, at den Komplottet væ- sentlig karakteriserende Omstændighed, at de flere Medskyldige have besluttet en eller flere bestemte Forbrødelsernes Udførelse som et fælles Foretagende, saa at de forsaavidt alle maa ansees som lige skyldige i Forbrødelserne, om end Rollerne ved sammes Udførelse ere blevene for- deelte imellem dem paa en forskjellig Maade,